

РУСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА ЕДИН БЪЛГАРСКИ АНАРХИСТ

I. ХАРАКТЕРИСТИКИ НА “НОВОТО ОБЩЕСТВО”

Големият германски естествоизпитател и последовател на Чарлс Дарвин – Ернст Хекел бе формулирал един от своите закони по следния начин: *“Онтогене-тичното развитие на вида повтаря в концентрирана форма неговата филогенетична еволюция”*, т.е. всеки отделен ембрион преминава в един къс срок (колкото трае бременността) през всички стадии, за които на общата еволюция на видовете от амебата до човека са трябвали милиарди години.

Струва ни се, че една аналогична мисъл за руското общество, родено от революцията в 1917 г., няма да бъде лишена от основания: **В индивидуалното развитие на “съветска” Русия и на руския държавен капитал се съдържа в концентриран вид историческата еволюция на световния капитализъм.**

Кои са главните параметри на държавнокапиталистическото общество?

Концентриращият се и централизиращ се капитал поглъща дребните, средни и едри капиталисти. С това той се възплъщава в един-единствен тръст – държавата и се конституира като държавен капитал. Политическият и юридически акт с който капитализмът е доведен до този свой заключителен етап се нарича ЕТА-ТИЗАЦИЯ (одържавяване) или национализация, ако това ви харесва повече.

В тази последна разновидност на ЕДИННИЯ КАПИТАЛИСТИЧЕСКИ СВЯТ всичко е доведено до последния предел зад който капитализмът не подлежи на развитие. Социаликономическите отношения на експлоатация на НАЕМНИЯ ТРУД, които са основната характеристика на едно капиталистическо общество, са всеобхватни. Класите са строго диференцирани и са само две – КЛАСАТА НА ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ, формирана от партийната, административна и военно-полицейска бюрокрация и КЛАСАТА НА ПРОЛЕТАРИАТА от индустрията, услугите, лабораториите и селското стопанство. Първата, чрез своята държава е колективен собственик на цялата “национална икономика”. С помощта на страха и принудата от глада и полицията, тя е натикала втората в т. нар. социалистически предприятия срещу надници или заплати.

Държавнокапиталистическата класа е паразитен консуматор на лъвския дял от “националния” доход, създаван от ограбения труд (от принадлежния продукт) на пролетариата. От държавата са смъкнати всички смокинови листа на парламен-тарната демокрация. Хегелианският “абсолютен дух” се е възплътил в своята по-следна форма – военнополойската диктатура на партията на държавния капитал, който си е нахлузил “комунистическа” маска. Нейните държавни институти са сведени до най-чистия им вид: тайна и явна полиция, армия, съд, шпиони, концентрационни лагери и затвори, необходими за съхранение на социалното статукво, за репресиране и за смазване на единствения класов враг – пролетариатът.

Похвалната “Ода на палача”, посветена му от Жозеф де Местър:

“Цялото величие, цялата мощ и всичкото подчинение на порядъка почиват върху Палача. Той ужасява и обединява обществото. Отнемете на света този непостижим фактор и в същия миг порядъкът ще отстъпи мястото си на хаоса, тронове ще се сринат и обществото ще загине. Бог, който сътвори властта, е сътворил и Палача!” - прилепва като ръкавица за тази система. Де Местър е пропуснал втория “стълб на порядъка” – шпионина.

В това общество процесът на обединение на властника и експлоататора в едно лице е завършен и съдейства за радикалното разсейване на илюзиите на пролетариата спрямо “социалистическото” творчество на държавата. Тук всяка форма на класовата борба на работниците, като се започне от най-невинната – демонстрацията или стачката, издигаща безобидни искания: снижение на цените на колбасите или замянат на един господар/секретар с друг, по силата на тоталната социална диференциация, се превръща в кървава война между двете класи. Тази война в исторически план, както е казал Антон Панекук, може да завърши само когато, като нейн краен резултат настъпи окончателното и безвъзвратно разрушение на съвкупността от институти на насилието, образуващи държавата, независимо от това дали тя се нарича пролетарска, народна или парламентарна!

II. ГЕНЕЗИС НА “НОВАТА КЛАСА”

Генезисът и консолидацията на държавния капитализъм в обществата на изток от десетия меридиан е известна от историята. Концентрацията и централизацията на капитала, в чиято основа стои конкуренцията между отделните капиталисти, изграждат онази стълба от икономически стъпала, която започва с манифактурата, минава през индивидуалните капиталистически предприятия, след това през картелите, тръстовете и концерните, за да ни отведе до раждането на единствения монопол и неговия собственик – държавата.

Тази тенденция е всеобща. Към този резултат се отива по многобройни пътища и пътеки. Толкова колкото са политическите партии, записали върху знамената си: ЕТАТИЗАЦИЯ. Всяка от тях е ембрион от който, при подходящи условия, може да се роди НОВАТА КЛАСА. Съвкупността от методи и средства с чиято помощ от една партийна какавида се ражда класата на господарите е ПОЛИТИКАТА. Целта на тази безцеремонна игра (чиито участници нямат никакви скрупули по отношение на неизпълнените обещания за бъдещето) е завладяването на държавната машина. Защото, истинската “реална политика”, чиято същност е завоюването на господстващо положение в едно общество и неговото непрекъснато съхранение и разширение навътре и навън от границите, започва едва тогава когато в ръцете на политиките се окаже съвкупността от политически или, което е едно и също, полицейски институции, представляващи апарата на държавата.

Овлаждали веднаж държавната власт, политиките се стремят да я направят всеобхватна и всесилна. Без да е икономика, тя ще решава въпросите на икономиката. Без да е религия, тя ще има своите идоли и жреци. Идвайки “в името на народа”, тя ще го раздели на две категории, чиято численост е обратно-пропорционална на правата и привилегиите: на така нар. народни маси – анонимно сборище от безправни управлявани, ръководени и представлявани от шепа всесилни държавни ръководители, които в своите кабинети, на закрити съвещания, заседания и банкети ще решават ВМЕСТО масите всички проблеми на живота на обществото. При това, никой от тези политически господари няма да се съобразява със сантименталните упреци и мърморения на онези, които са им повярвали в ”какавидалния стадиум” и които ще се почувстват измамани, когато разберат, че “от напразните усилия на любовта” им се е родил държавнокапиталистическият дракон.

III. РОЛЯТА НА МАРКСИЗМА В ИСТОРИЯТА

Сред пъстроцветната кавалкада от политически партии, които сочат пътя на човечеството към държавния капитализъм, почетното място се пада на тези от тях, които са поставили във фундамента на политическите си програми различни порции МАРКСИЗЪМ. Явяващ се сам отражение на посочената икономическа тенденция на концентрация и централизация на капитала (чийто завършек е етатизацията) и в съчетание със суеверната вяра в конструктивната историческа роля на държавата, МАРКСИЗМЪТ Е ЗАВЪРШЕНАТА ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА НА ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ. Без да е оригинален и имащ своите предшественици между множеството “социалистически” доктринери на миналото и в политическата практика на редица държавни мъже на аристокрацията и буржоазията от 19 век (ако не се връщаме към времената на държавното робовладение в Египет, Поднебесната империя или Спарта) “Комунистическият манифест” на Маркс и Енгелс е ЗАВЪРШЕНАТА ПРОГРАМА на държавния капитализъм. Неговите програмни ДЕСЕТ ТОЧКИ предвиждат одържавяване на земевладелческата собственост, на индустрията, банките, транспорта и т.н.

Върху тази програма, в навечерието на XX век в Русия Ленин създаде партията на болшевиките – бъдещата акушерка на ориенталския “социализъм”. Наличие-то на такава партия е само необходимото условие на държавно-капиталистическия преврат. Достатъчното лежи в специфичните особености на бременното с преврата руско общество. В руската икономика от първите две десетилетия XX-и век имаше всичко: патриархални общини и крепостничество, манифактура и монополи. Последните имаха крещяща нужда от модернизация на политическата и социална структура на самодържавието, от ликвидиране на задушавашите ги бюрократични бариери на абсолютизма и от простор за ускореното си

развитие. Селяните искаха земя. Малобройната работническа класа се оказа безпомощна и стана питателна среда за всички политически партии и организации в узрялата за революция Русия, чиито програми представляваха пъстър спектър, включващ различни нюанси на държавния капитализъм. Само анархистите, заели най-левия им фланг бяха прекрачили този последен предел на държавническата мъдрост, но всички бяха съгласни в едно: помешчическата монархия трябваше да бъде унищожена! **При променен вътрешен и международен контекст Русия се приближаваше към своята 1789 година.**

Политическата борба на партиите беше отражение на разнородните социаликономически тенденции и в нея щеше да се наложи доминиращата. Бидейки в на-чалото на XX век една от най-изостаналите европейски страни със своя презрял феодализъм и с монополи в индустрията и финансовата сфера, от гледна точка на буржоазния революционен календар Русия беше една от най-развитите страни. “Изпреварила” Франция на Луи XVI с едно столетие, тя притежаваше модерни тръстове и компании-гиганти, създадени с руски и чужди капитали, чиито работници стигаха до 150 000 души. Подобни мащаби бяха непознати по онова време дори за европейските републики и конституционни монархии. И редом до тях съществуваха помещици и крепостни селяни. Всички стадии на капитализма и всички класи на руското “трето съсловие” се задушаваша в обръчите на самодържавието. По-нататъшното развитие налагаше да бъдат изринати абсолютизмът и азиатската бюрокрация заедно с гоголевските персонажи.

Тоталната криза на руското общество, катализирана от военните поражения в Първата световна и разрухата, го изправяше пред необходимостта от революционна промяна на политическата и икономическата му конструкция. След 1905 година, Русия беше станала отново епицентър на още по-мощни революционни тrusове. В тяхната основа стояха противоречиви, паралелно действащи или исторически следващи се една друга икономически тенденции. Върху тяхните вълни изплуваха и потънаха в небитието на историята след Николай Романов - княз Лвов, Милюков и Керенски. Извъникономическата принуда и революционното насилие ускориха “естествената” капиталистическа еволюция. Стъгнено и светкавично, като в калейдоскоп се сменяха картините на политическия и социален живот през 1917 г. Само за осем месеца – от февруари до октомври – **руската икономика преживя една цяла историческа епоха и развиващата се, но недоносена революция абортира и изплю на политическата сцена болшевиките на Ленин.**

IV. МАРКС-ЛЕНИНСКАТА МОДИФИКАЦИЯ НА БУРЖОАЗНАТА И ПОРАЖЕНИЕТО НА СОЦИАЛНАТА (ТРЕТА) РЕВОЛЮЦИЯ

По силата на един ефект, който пруският философ Георг Хегел нарича “шега на историята” (негови илюстрации можем да намерим в първите векове, когато христовите апостоли станали папи или във времето, когато френските рицари на кесията въплътили в себе си илюзорните очаквания на цялото трето съсловие) болшевиките се оказаха достатъчно влиятелни в големите градове на империята и с помощта на въоръжените си привърженици от гарнизоните и предградията се наведоха и по израза на своя вожд взеха *“търкалящата се по калните улици на Петроград държавна власт”*. С един удар на държавният преврат от 25 октомври 1917 г. те заковаха Русия в последния стадий на капитализма. Променените обстоятелства от началото на XX век модифицираха класическата буржоазна революция в държавнокапиталистическа. Февруарско-то начало, което напомняше 1789 г. стана бързо история. Оказа се, че икономическата еволюция, която води до господство на държавния монопол е най-силна, а представляващата я марксленинска партия - с най-добри шансове.

Политическите схватки с придружаващите ги военно-полицейски хватки пометоха всички останали от сцената. Свределът на революционното капиталистическо развитие изхвърли като стружки другите партии и организации от обществения живот на Русия. **Удари часът на държавния капитализъм! За няколко години “Левитан” погълна всички – едри и дребни – собственици на банките, в индустрията, търговията и земеделието.**

Историята отново си направи поредната хегелианска “шега” с революционере-рите, които загинаха в царските тюрми и по фронтите на гражданската война – селяни, работници и войници. На социалната повърхност останаха само социалистически лозунги, знамена, “Съвети” и етикети. **А от мрака и идейната мъгла изникнаха корпусите на марксистическата полиция, Че-Ка, армия. Кристализира и се консолидира партийната и административна бюрокрация. Болшевишките “деца” на недоносената руска революция я... изядоха, а от присъединилите се и умножили редовете им лумпени, се роди новата държавнокапиталистическа класа.** Не за пръв път в човешката история, при подходяща икономическа даденост, държавата акушира на “израждането” на господарите.

Обезкръвените от гражданската война три милиона руски работници и десеторно повече селски бедняци започнаха да разбират измамата. Кредитът, който болшевиките бяха получили за своята борба с довчерашните господари и експлоататори, чиято “историческа роля” поеха, започна да се изчерпва бързо. Защото новите “революционни” властници можеха да паразитират само за известно време върху справедливата омраза на масите срещу съборените предшественици. Тя беше един от източниците на илюзиите, които работниците имаха спрямо болшевиките. В борбата им с буржоазията, унижените и оскърбените виждаха най-малко справедливото възмездие, ако ли не осъществяването на справедливостта. (Този феномен, който условно може да се нарече “злорадството на роба”, е разкрит най-добре в усмивката на концлагериста от полския филм “Тази нощ градът ще загине”. Падащите американски бомби, които предизвикват апокалиптични пожари и руини и изкривяват от ужас лицата на нацистите и довчерашните самодоволни поданници на Третия райх, извикват само една усмивка върху лицето на заградения с тел, огньовете и бомбени гръмотевици пленник.)

И след овладяването на властта болшевиките продължиха да събират симпатиите на мнозина от работниците и мъжиците, докато довършваха социаликономически остатъците на буржоазията и дворянството. На тях им бе необходимо известно време, за да проумеят истинската природа на новия режим и неговата дълбока противоположност и враждебност на интересите им.

Първите изригвания срещу новите господари не закъсняха. Руските работници и ратаи направиха един отчаяно смел опит да тласнат революцията отвъд последния предел на капитализма. Но тяхната малобройност, общата неразвитост на предпоставките за една **анархокомунистическа революция** в изостанала Русия, безхарактерността и фантазмагориите на голяма част от руската “революционна” интелигенция и най-вече липсата на собствен, жив опит на масите в борбата им с държавния капитал и неговата диктатура, направиха Украйна и Кронщад поле на поражението на нашите първи военни схватки с марксизма. Срещу 150 000 хилядната въстанническа армия на Махно в Украйна, Ленин и Троцки изпратиха 1 500 000 червеноармейци под командването на зам-комисара по отбраната – Склянски. Операциите срещу възстаналите работници и матроси в Кронщад се ръководиха лично от “Червения Наполеон” – Троцки. Окървавеният палячо на болшевизма, който величаеше бойците от този бастион като рицари на революцията, сега изригна в клевети срещу тях и тяхното дело.

Тези първи класови боеве на руските работници, матроси и селяни завършиха с победата на държавнокапиталистическата класа. Шрапнелите и последвалите разстрели разсяха окончателно илюзиите. Мартенските дни на 1921 г., когато морето край Кронщад стана червено от пролятата кръв на пролетариите, потвърдиха казаното от Бакунин в прощалното му писмо до членовете на Юрската Федерация на антиавторитаристите. В него той предупреждаваше работническата класа, че на нея ѝ предстоят десетилетия на кървави борби с марксизма, която ще бъде много по-жестока и кръвопролитна от тази, която водеха вече с господстващата в Европа буржоазна реакция от епохата на Френ-скопруската война и Парижката Комуна насам. Смазването на революционния Кронщад показва недвусмислено, че пътят към работническото самоуправление, към свободата и равенството за тружениците минава през щурма срещу Кремъл, партийните комитети, полицейските управления и генералните щабове. На практика се изясни, че “работническа” държава няма и не може да има. Или работниците се въоръжават, разрушават държавната машина с нейните партийни, военни, полицейски, съдебни и бюрократични институции и организират обществения труд, производство и разпределение, в които дейности се включват всички без изключение, **или** тези функции се поемат отново от

държавата на господстващата класа, която граби, мародерства и паразитира върху обществения организъм. Среден път тук няма!

Аналогично развитие, със смяната на подобни тенденции, партии, фракции и личности могат да се открият във Великата революция на френските санкюлоти и дошлите на смяна буржоа. Започнала с абат Сейес и граф Мирабо, тя премина през Жирондата и Дантон, Ебер, Шоме, Жак Ру, Анахарзис Клоотц и тяхният убиец Робеспьер, за да стигне до диктатурата на Бонапарт. В по-неразвит вид процесът може да бъде установен и в Английската революция на Кромуел. Разликите в изявата и резултатите, водещи към поредния Термидор, се обясняват със 125 или 250-годишната давност на тези социални революции срещу феодализма.

V. НЭП Е БОЛШЕВИШКИЯТ ТЕРМИДОР

След конвулсиите на “четвъртото съсловие” в Украйна и Кронщад, Ленин и неговите комисари предприеха серия мерки, чиято цел бе съхранението на властта. Тази политика на балансиране върху противоречията между работниците и все още недовършената средна и дребна буржоазия в Русия, е позната в историята под името НЭП. Само военнополойската опора, която “новата класа” имаше в лицето на държавните институции се оказа недостатъчна, за да се задржи господството. Затова през целия исторически период на своето съществуване тя ще продължава да търси трескаво и да създава слоеве на които е отредено да играят ролята на социална опора на властта.

В годините на НЭП-а, със цел да се разединят работниците и селяните, болшевиките създадоха предпоставки за поява на така нар. непмани. За търсещите индивидуално “решение” на социалните проблеми селяни, дребни занаятчии и търговци те декретираха временното съществуване на условия за дребно проспериране – всеки върху своята купчина тор, в своята работилница или бакалница. И понеже няма нищо по-егоистично, ограничено и по-тъпо от дребния “гений на личната инициатива” и на спекулата, властниците не се излъгаха във възлаганите надежди върху политическата и социална роля на непманите-остапбендеровци.

От тяхната среда излязоха многозначителни лозунги като: “Долу комунията, да живее Ленин!” Не можем да отречем една своего рода “научност” в стила на управление на малкия червенобрад пръч. Познавайки добре силата на парите, той подхвърли достатъчно милиони рубли на по-висококвалифицираните специалисти под формата на многократно по-високи заплати от “средната”, за да ги интегрира по този начин в класата на държавните капиталисти. Заедно с това отдалечи от Москва и Петроград цели ешалони с работници, изпращайки ги в мините и заводите на Урал. Това целесъобразно отстраняване на взривоопасния социален материал от жизнените центрове на империята, Ленин придружи с “теоретически мотиви”. В доклада си пред X конгрес на болшевишката партия през март 1921 г. (който протича по време на Кронщадското въстание) той заяви, че *“Работническата класа повече не съществува, че тя се е лумпенизирала и разложила”*. Шляпников – водачът на фракцията в партията, наречена “Работническа опозиция” – подхвърли саркастично от местото си в конгресната зала: *“Аз съм щастлив да Ви поздравя затова, че упражнявате диктатурата си от името на една класа – фантом. Една класа, която не съществува!”*

Отговорът бе бръз и категоричен – ЗАБРАНА НА СВОБОДАТА за всички фракции във ВКП(б). От този момент всички партийни “другари” бяха лишени от елементарни свободи и права. Нещо, което всъщност е съвършено нормално за йерархическата пирамида на държавнокапиталистическата класа. Монополът си е монопол и той не позволява никакви сантименталности и “гнил дребнобуржоазен либерализъм и разпуснатост”, дори по отношение на “единомишлениците”. Защото, който има властта му е все едно дали ще му я вземат врагове или “приятели”! Така, още през далечната 1921 г., на същия X конгрес на партията приключи историята с “вътрешнопартийната демокрация” и възтържествуваха “ленинските норми на партиен живот”.

VI. “КОЛЕКТИВИЗАЦИЯТА” Е КОЛОНИЗАЦИЯ НА СОБСТВЕНОТО ТУЗЕМНО НАСЕЛЕНИЕ

Разбира се, НЭП-ът е тактически период и ход към който господстващата класа ще се връща в различни варианти, всеки път когато революционната криза на-прави пролетариатът опасен за властта ѝ. Че “новата класа” не е възнамерявала да извади от сферата на експлоатацията многомилionenното руско селячество, показва следващият крут завой в “генералната линия на партията” и последвалите го събития. След по-малко от едно десетилетие след Кронщад започна най-бруталното в човешката история обезземляване и пролетаризиране на 150-милионното руско селячество. Английският прецедент от епохата на Елизабет I-ва за който Томас Мор говори с болка в своята “Утопия”, разказите му за “овцете, които изяждат селяните”, за стотиците хиляди прогонени от земите си, принудени да станат “разбойници” в планините или скитници по друмищата на острова, преследвани като кучета, бесени или дъмгосвани и натиквани във фабриките – “домове на ужаса”, бяха нещо невинно в сравнение с това, което настана 300 години по-късно в “страната на строящия се социализъм”.

Новата сталинска “победа на първата фаза на комунизма” създаде една по-солидна база за акумулация на държавния капитал и за ускоряване на индустриализацията в Русия. Всички предпоставки за това бяха вече налице. **Руското общество беше разцепено като със сатър от завършилия държавнокапиталистически преврат на експлоататори и експлоатирани.** Междинни, средни, дребнобуржоазни слоеве няма. Едната от класите притежава чрез държавата цялата икономика и с помощта на глада, полицията и репресиите наблъсква другата в своите индустриални и селскостопански предприятия. В тях “нормата на принадлежната стойност” (отношението между произведената от наемния работник стойност и неговата заплата) стига до фантастичните 1000 %! Маркс навярно се е обръщал в гроба си! Британските капиталисти от неговото време не са смеели да мечтаят в сънищата си за подобни проценти. Това не попречи на един от шутовите на Сталин - бившият троцкист Карл Радек, преди да го погълнат концлагерите в Сибир - да излезе на сцената и удари звънеца, за да оповести “Социализмът е построен!”

Не всичко от огромните средства, създадени с труда на стомилionenния “съветски” пролетариат се изплюскваше от господстващата държавно-капиталистическа класа. Една част се натрупваше и инвестираше в създаването на нови предприятия, за да се разшири още повече базата за експлоатация на наемния труд и се създадат предпоставки за креховски живот на партийните мандарини.

Капиталът бе съсредоточен в едни ръце и можеше да бъде насочван, изпращан, преливан заедно със цели армии от пролетарии в тези клонове на икономиката и районите на огромната страна където печалбарските интереси на “новата класа” можеха да получат най-добра реализация. **Темповете на икономически ръст бяха високи поради фелдфебелските “предимства” на държавния капитализъм и по-високата степен на експлоатация на наемния труд.** От развития капиталистически Запад пристигаха технически новости, капитали и специалисти. Неговата икономика се нуждаеше от пазари, а “съветската” от капитали и патенти с оглед намиране на временен изход от световната криза.

Освен инвестициите и колосалните разходи по въоръжаването, в търбуха на държавнокапиталистическата класа попадна по-голямата част от националния доход поради което бе ликвидирана възможността пролетариатът от индустрията, лабораториите и селското стопанство да има още сега поне три пъти по-висок стандарт от днешния. Ленин казваше: *“Капитализмът се състои не във формата на собственост, а в отношенията на експлоатация на наемния труд от капитала”,* продължавайки: *“Ако ние не сме обикновени политически шарлатани, трябва да кажем открито на работниците, че когато в нашето общество някои получават 3-4-5 пъти по-големи заплати от тази на средния работник, това вече е капитализъм. Защото последният не е в парите, а в тази разлика, която означава експлоатация.”* Това датира от 1918 г. От зората на класовата диференциация на “съветското” общество, когато са се въвеждали по-високи заплати за различни категории “специалисти” в държавния, партийен и стопански апарат. Цитатите приличат на почтеност, но Ленин много често казва едно, мисли друго и върши трето. Впрочем, обсъжданията в историята на проблеми от рода – дали първите болшевики, като първите християни, са били честни или безчестни;

дали са били искрено вярващи или са се приспособявали като хамелеоните към изменящата се обстановка, особено когато са били притиснати до стената и веднага след това са захвърляли обременителния товар на идеалите; дали са били съзнателни или несъзнаващи оръдия на държавнокапиталистическия преврат? - нямат смисъл. **Важна е програмата с която те влязоха в революцията, тяхната практика и най-вече - крайните резултати от реализацията на лозунгите. Защото, както се знае, пътят към ада е покрит с добри намерения.**

VII. РАСТЯЩАТА ПРОПАСТ МЕЖДУ “ДРУЖЕСКИТЕ” КЛАСИ СЕ ЗАПЪЛВА С... ТРУПОВЕ

Макар че разпределението на националния доход и заплатите на висшите партийни сановници, министри, генерали, дипломати и т.н. не фигурират в щатните таблици и са държавна тайна, изследователят на класовата структура на това общество може да я реставрира по фрагментарните данни от пресата, литературата и живота. По-долу съобщаваме някои информации и данни за динамичното развитие на “новата” експлоататорска класа и за неизменното увеличаване на нейните доходи от първата година на държавния преврат на 25 октомври 1917 г. до сега.

В началото, когато държавнокапиталистическата класа се е консолидирала в борба с всички останали класи и партии, 5 години след революцията, по мнението на един безспорно авторитетен свидетел: *“Въпреки цялата си архиреволюционност, болшевиките са съхранили напълно бюрократичния апарат на самодържавието от 1 300 000 души, като само са го разкрасили с “комунистически” етикети, запазвайки цялата му уродливост и са прибавили нови 200 000 паразити”*. (Цитатите са взети от последните “лебедови” статии на Ленин: *“Как да реорганизираме Рабкрин?”* и *“По-добре по-малко, но по-добре”*).

Още в 1918 г., в безбройните си подготвителни записки към статията *“Поредни задачи на съветската власт”* въпросният Ленин е поискал да се повишат заплатите на *“буржоазните учени и специалисти 4, 8 или 16 пъти в сравнение с тези на средния работник (6 000 рубли годишно)”*. Срещу недоволството на работниците той е дал обяснения за тази *“непопулярна мярка”*, акцентирайки върху нейния временен характер: *“една година, дори шест месеца”*. След известно време, нагоре започват да подскачат и заплатите на нашите “здравни, партийни другари”, после на военните “спецове”, на чекистите и т.н. Частични данни се намират в отчетните доклади и речите на блестящия ученик на Улянов – Йосиф Джугашвили-сталин, както и в Съчиненията на партийната опозиция, оглавявана в различни моменти от Троцки, Каменев, Зиновиев, Бухарин и други последователно и регулярно оземлени по-късно съратници. От тогава този процес не е спирал.

В 1961 г. например, по данни от статистическите годишници чрез сложни изчисления и сравнения можеше да се установи, че бюрокрацията с армията и полицията са наброявали вече 21 милиона. (Скулпторът Ернст Неизвестни пишеше, че само от агитпропа на СССР може “да се отгруха” една средна европейска страна!) При запазване на тези безпрецедентни темпове на “растеж” съветските социолози твърдяха в броевете на списание “Проблеми на мира и социализма”, че към 1980 г. цялото активно население на “страната на строящия се камунизъм” няма да стигне за извършване на подобна народополезна дейност! Пак по същото време, 40 години след тъжните ленински констатации, тогавашният класик на марксизма, верен ленинец и вожд на “съветските народи” Н. С. Хрущов, скромно призна, че апаратът на м-во на земеделието по нищо не се различавал от... стария царски апарат.

По сведения от 1970 г. в книгата на дисидентстващия реформатор на държавния капитализъм Рой Медведев – “За социалистическата демокрация” пишеше: *“не е секрет, че разликата между заплатите на низшите служещи и висшите началства в различните учреждения, в зависимост от ранга им, се определя с пропорции от 1:10, 1:50, 1:100”*, без да се включват в цената безбройните съвместителства, добавки, привилегии, разходи по прислугата, секретарките, шофьорите, представителните разходи и т.н., и т.н., които идват от безотчетните фондове и “безплатни обслужвания”. За да създаде известна бегла представа за “сладкия живот на пролетарските” вождове, Рой Медведев привежда разказа на пожелал да

запази анонимност “деятел на изкуствата”. При прием у одного от заместниците на министър-председателя Косигин, по време на обеди към всеки от многобройните гости “деятели на изкуствата”, бил прикрепен отделен келнер – нещо, което едва ли са си позволявали самодръжците на Русия.

На другия полюс е мизерията. Ако бъдат сравнени надниците на двадесетина категории работници и цените на няколко десетки артикули от първа необходимост за предвоенния месец юли на 1914 г., които се намират в приложенията към книгата на Джон Рийд “Десет дни, които разтърсиха света”, с днешните надници и цени в “Съветска” Русия всеки, познаващ елементарните аритметични действия, може да установи самостоятелно, че след близо шест десетилетия “социализъм” руските пролетарии са станали АБСОЛЮТНО по-бедни от дядовците си в Романовската империя. А според данни в статията “Никакого кризиса комунизма нетъ” на съветския икономист Евгени Варга, поместена в броевете на списание “Комунист” от 1957 г., те живеят върху по-малко квадратни метри жилищна площ в градовете в сравнение с квадратурата с която са разполагали през 1913 г. (Землянките и сламените хижи, които пътниците могат да видят и днес от прозорците на влаковете са въвн от официалните статистики.)

VIII. КРИВАТА НА КЛАСОВАТА СТРУКТУРА НА “СОЦИАЛИСТИЧЕСКОТО” ОБЩЕСТВО

В статия на съветски икономисти, публикувана в юлската книжка от 1962 г. на списание “Вопросы экономики”, се отбелязва, че **кривите на разпределение на “националните” доходи между различните социални категории в СССР и САЩ имат еднакви по форма графики**. В анализите на статистическите данни, те са използвали същия математически апарат и са ДОКАЗАЛИ, че КЛАСОВАТА СТРУКТУРА на двете свръхсили е ЕДНАКВА. Единственото оправдание на този чудовищен социален факт “съветските учени” намират в бръщолевенето, че отечествените паразити и сибарити произлизали от народа, принадлежали му и всяка вечер си лягали с... мисълта за него.

Въпросът за КЛАСОВАТА СТРУКТУРА и СОЦИАЛНОТО НЕРАВЕНСТВО между пролетариата и “новата класа” и техните взаимоотношения и борби е кардинален въпрос на настоящето и бъдещето на “социализма”. Той чака своите сериозни изследователи и никой истински учен няма право да го отлага за времето когато днешната господстваща класа от експлоататори ще бъде заставена да даде отчет за това колко е струвала на обществото? Километричната сметка трябва да се подготви още днес, като не се пропуска нито едно перо – от неравенството в доходите и консумацията до това в разпределението и потреблението на информация. Защото в последната четвърт на XX век информационния глад става не по-малко страшен от физическия за настоящето и бъдещето на народите!

Усмирителната ризница на това антагонистично общество е военно-полицейската диктатура на държавнокапиталистическата класа над пролетариата. Арабската приказка за “отмирането на държавата” вече не се разказва от Шехерезадите по диамат и истмат. Огромният октопод на държавата е обхванал в пипалата си цялия обществен организъм. Той разполага с всички средства за масово въздействие, с цялата икономика и в добавка с най-мощната репресивна машина в света: тримилionenна тайна и явна полиция, четиримилionenна армия, съдилища, затвори и концлагери. Мащабите на задушаване, смазване и унищожение на недоволниците и бунтовниците са непознати в световната история. Десетилетия наред ръстът на “съветските” народи остана непроменен, въпреки тримилionenния им годишен прираст! По данни на статистическия годишник за 1969 г. жените в СССР са с 27 милиона повече! На фронтите на така нар. отечествена война са загинали седем милиона войници, сред мирното население жертвите са по равно за двата пола. **ЛИПСВАТ ДВАДЕСЕТ МИЛИОНА МЪЖЕ**, макар, че в “съветските” концлагери и затвори са загивали и жени! Такъв е баланса от “конструктивната дейност на народната държава”! През десетилетията на своето кърваво съществуване тя създаде още една класа, чийто прототип може да бъде открит в древния Египет или в робовладелския Рим. Това е многомилionenната класа на робите – концлагеристи, каторжници и заточеници с чиято история, същност и трагична съдба все още никой от

благовъзпитаните и многоучени историци, икономисти и социолози на нашия “хуманен” век не се е заел!

IX. “СЪВЕТСКИЯТ” ИМПЕРИАЛИЗЪМ – ИЗНОСИТЕЛ НА “РЕВОЛЮЦИИ”

При определено ниво на промишленото развитие, натрупване на военна мощ и промяна в съотношението на силите върху международната арена, държавният капитализъм (подобно на частномонополистическия) поражда експанзия, войни и стремеж към световно владичество. Ражда “съветски” империализъм, който е продължение на вътрешната политика на завладяване на властта и привилегиите, на установяване на отношения на господство и неравенство и законодателното им закрепване с помощта на терористическия апарат на държавата. Наред с това, този империализъм е продължение на царския. Още сменовеховецът Устрялов – идеологът на “възвръщението” - бе забелязал тая зависимост между вътрешната и външната политика, бе разбрал същността на почервялия “Трети Рим” и съветваше белогвардейската емиграция, ако иска действително да постигне своите старозаветни цели, да се завърне в Русия и под болшевишките флагове да работи за каузата на великоруския ИМПЕРИАЛИЗЪМ.

Инструмент на империалистическата политика и експанзия на държавния капитал и на неговата диктатура стана най-голямата армия в света – Червената. Нейните първи действия бяха насочени към въстановяване на Царската империя, смазване на антиколониалните въстания и унищожението на цели народи. Методите на създаването на “съюза на съветските социалистически републики” приличаха поразително на тези на Иван Грозни и другите самодръжци. **Русия се превърна от тюрма в гробница на народите.**

Следващата крачка към разширяване на “съветската” империя, която съхрани вековната претенция да бъде наследница на Рим, бе направена в края на Втората световна война. Резултат от империалистическите противоречия между великите сили и техните стремежи към военно ликвидиране на конкурентите в борбите за господство, тази война завърши с ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКИ МИР. В Техеран, Москва, Потсдам и Ялта разбойниците от Вашингтон, Москва и Лондон сключиха договора за най-голямата сделка в човешката история. Стока стана целият следвоенен свят. Всеки от империалистическите мародери получи според “тоягата”, “кесията” и “труда” си в тази касапница. Светът беше поделен между тях съобразно стопанската им мощ, определена от произведените милиони тонове стомана, чугун, въглища и петрол и кореспондиращата военна мощ. “Нова” Русия получи едно стомилионно колониално население в Източна Европа. Сменовеховецът Устрялов се оказа прав. Към заграбените през 1939-1940 г. в съгласие с Хитлер половин Полша, Молдавия и трите Прибалтийски републики, водачите на “великите демокрации” Рузвелт и Чърчил предадоха на палача, заел овакантия трон на Романовци, народите на останалата част от Полша, Чехословакия, Унгария, България, Румъния, Албания и в добавка по една четвърт от Германия и Австрия. Югославия, съобразно записаното върху прословутата цигарена кутия, беше поделена по на 50 %. Така от пепелищата на Втората световна война се роди ВТОРАТА ПЕРИФЕРИЯ на “Съветската” империя. Останалите 5/6 от света трябваше да бъдат неоспорвана “сфера на влияние” на Западните лешояди и преди всичко на американските капитали.

Създадена в епоха на крушение на класическия колониализъм, тази империя носеше на господарите си от Москва колониални печалби, изтръгвани с конкистадорски методи. Те позволяваха да се ускори развитието на метрополията, но заедно с това прибавиха към класовата противоположност между номенклатурата и пролетариата, още една – между центъра и новата колониална периферия. Родена в насилия, грабеж и кръв, държавнокапиталистическа Русия НОСИ В УТРОБАТА СИ СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.

ЮЛИ / АВГУСТ 1973 г. CAMPO PROFUGHI DI PADRICIANO

P.S.-ЯНУАРИ/2017 г. КРИЗА И КАТАСТРОЙКА

В края на 80-те и началото на 1990-те със съвместните усилия на “елитите” от Изтока и Запада или “конвергенцията” им, беше преодоляна най-взривоопасната революционна ситуация през втората половина на XX-и век, а вероятното ѝ превръщане в транс-континентална Социална революция - матирано.

Как стана това?

От създаването си и консолидацията му през 1917 – 1936 г., руският държавен капитализъм и роденият на негова основа империализъм бяха в перманентна социална, политическа, икономическа и международна криза. С нея се обясняват във висша степен милионните убийства и репресии на недоволните, наченати от Улянов-ленин в качеството му на министър-председател на Русия и продължени още по-мощно от Джугашвили-сталин. Минала през серия най-остри моменти, тази криза стана съдбоносна при техните епигони от средата на 1970-те, за да завърши на Коледа 1991 г. с краха на така нар. СССР заедно с последния му “вожд” – Горбачов.

Това развитие бе схванато отлично от американския естаблишмънт. През 1975 г., в свой секретен доклад пред американския дипломатически корпус Хелмут Зоненфелд - отговарящ за Източната политика на САЩ заместник на държавния секретар Кисинджър от администрацията на Никсън-Форд - писа:

"СССР навлиза в своята най-тежка криза от началото на съществуването си. Тя засяга и сателитите му и първата страна, в която ще настъпи социална експлозия е Полша. Кризата може да се разпространи в метрополията и колониалните ѝ периферии, като верижна реакция, откъдето е вероятно да обхване и Западна Европа. Ако ние позволим да се осъществи подобно революционно късо съединение от Тихия до Атлантическия океан, то потушаването му ще ни струва по-скъпо от една Трета световна война. Затова, ние трябва да направим всичко нужно, за да убедим съветските ръководители в необходимостта от извършването на дълбоки реформи в империята. Във вътрешен план те могат да имат, като свой модел и предел "отворената титова смесена икономика", а на международната плоскост - "Британското общежитие на народите".

Всичко това намери своя начален израз в състоялата се през същата година Хелзинкка конференция с така нар. Трета кошница за... **“свободно движение на стоки, хора и идеи”**.

Съветското ръководство обаче, олицетворявано по това време от болшевишката геронтократия си въобразяваше, чи всичко може да си остане по старому. Брежнев, който беше вече жив труп, вместо да се възползва от офертата и приеме подадената му ръка, не намери нищо по-добро от опита да изнесе кризата навън. “Червената” армия нахлу в Афганистанското тресавище, а на следващата 1980-а г. в Полша избухна предвещаваната от Зоненфелд колосална социална криза. Този път класовата борба на полския пролетариат се увенча със създаването на нелегален синдикат, който събра 10 милиона членове. На своя първи Конгрес през септември на следващата 1981 г. “Солидарност” прие революционна програма, в която се прокламираше превръщането на Полша в **Самоуправляваща се Република**. Същевременно Конгресът отправи апел за солидарност до пролетариите в СССР и останалите “народни демокрации”. На път бяха да се сбъднат най-мрачните пророчества на Зоненфелд. Тогава, със задружните усилия на Запада и Изтока, се направи всичко възможно, за да се матира революционният характер на автономния синдикат. За целта бе създаден нов “Свещен съюз” между Москва, Вашингтон, европейската социалдемократия, Ватикана и спец-службите, който даде карт бланш на Ярузелски, да арестува 45 000 активни синдикалисти и да остави на сцената само колаборационистите от рода на Лех Валенса с неговите приятели-интелектуалци Адам Михник, Яцек Курон и т.п. След това в продължение на осем години беше извадено революционното жило на полския пролетариат, за да се стигне до сядането на легалните “опозиционери” с номенклатурата около “Кръглата маса” в 1989 г., изборите и създаването на “първото демократично правителство” с активното съдействие на СВ – полската държавна сигурност. Тя бе последвана от серия подобни “маси” и комбинации в останалите източно-европейски страни. Една по една техните диктатури “падаха”, но това ставаше с взаимната договореност “на

високо равнище”, с която капитулацията беше възнаградена. В условията ѝ влизаше да няма процеси срещу “ком”-виновниците за всички престъпления и катастрофи и да не се посяга на богатствата им.

Когато през същата 1989 г. Горбачов и идеологът на “перестройката” Яковлев посетиха Източен Берлин по случай “тържествата” за 40-годишнината от създаването на така нар. ГДР, на въпрос на нейния туземец наместник на Москва Ерих Хонекер: - Другари, защо отстъпваме без бой?

Яковлев отговори: - Защото у нас в СССР зрее революция, в сравнение с която октомврийската ще прилича на буря в чаша вода...

След две години дойде редът и на СССР – “Студената война” и болшевишката контрареволуция завършиха с разпускане на “съюза”, забрана на компартията, установяване на “пазарна икономика” с фасадна демокрация и “мирна” трансформация на номенклатурата в “червена” олигархия.

Така Западът гарантира “мекото кацане”, властта и парите на обуржоазените мутанти на държавно-капиталистическата класа, с което завърши най-дългият 75-годишен път в историята от “презрелия феодализъм” до монополистическия капитализъм посредством **обратния** “мирен преход” от държавния капитализъм и неговата диктатура до пазарната или по-точно мафиотската демокрация...

Цената, в човешки жертви и разруха, която бе заплатена от нашите народи, е по-висока от участието им в двете световни войни! Напр., за 27 години българският народ беше “съкратен” от 9 на 6 милиона. Дори най-кървавата революция не можеше да вземе и 5 % от тези жертви! Такъв е “безкръвният” баланс само на първия четвърт век от извършената социална **подмяна** от бившите български “комунисти” при активното и доминиращо съучастие на капиталистическия Запад... Ако Социалната революция не промени курса на социалните събития, в перспективата на следващия четвърт век се очертава гибелта на не един народ.

ПОУКИ ЗА АНАРХИСТИТЕ ОТ ТАЗИ КЪРВАВА И ТРАГИЧНА ИСТОРИЯ

Можехме ли ние анархистите преди 100 години да променим хода на социалната история на човечеството?

В историята както знаем няма “ако”, нито са възможни “корекции пост фактум”, но макар и умозрителен, въпросът си заслужава “литургията”, поне за бъдещите поколения анархисти, защото и след горчивия ни опит, **мнозина от нас са склонни да забравят уроците на историята.**

За идейната съзнателност (за да не кажа нищета), за стратегическата линия и за тактиката, както и за ролята на руските анархисти в революцията от 1917 – 1921 г. можем да съдим дори само по следните от множеството исторически факти:

1) От спомените на анархиста Анатолий Павлович **Другов** за завземането на Зимния дворец, узнаваме, че по препоръката на ръководителката на левите есери Мария Спиридонова и други “отговорни фактори” в РСДРП - болшевики, с които е бил на заточение по време на царизма, след преговори с Ленин Другов е натоварен да ръководи прословутия шурм на двореца. Това той извършва заедно с няколко хиляди кронщадски матроси, като арестува заседаващите там министри от временното правителство на Александър Керенски. Вместо да продължи своя шурм в Смолни където са болшевишките кандидат-заместници на временните министри, Другов става... отговорен чекист, после протестира против арестите и екзекуциите на анархисти, бяга във Франция, завръща се нелегално в Русия, където е **ОСЪДЕН НА СМЪРТ ПРЕЗ ЮЛИ 1933 г. И РАЗСТРЕЛЯН ПРЕЗ ФЕВРУАРИ 1934 г...**

2) След участие в шурма на Зимния, анархистът Анатолий Григорьевич **Железнякóв**, от същите кронщадски матроси, става през декември 1917 г. командир на революционен отряд, който поема охраната на Учредителното събрание и го разгонва в началото на януари 1918 г.

Вместо да разгони и новите “народни комисари” в Петроград, Железняк със своя отряд и два танка участват в ликвидирането на “търкалящата се по улиците” власт на временното правителство в Москва, Харков и др. После е назначен за командир на 1-ви стрелкови полк и по време на възстанието на левите есери през юли 1918 г. взема тяхна страна, за което “народният комисар” на войната от кабинета на Ленин - Подвойски заповядва ареста му, но бунта на полка осуетява задържането му. Под ново име Железняков участва в завземането на Одеса и е назначен за командир на бригада с бронирани влакове, с която воюва на фронта срещу Деникин. В един от последните боеве, на 26 юли 1919 г., той е ранен смъртоносно от “заблуден” болшевишки куршум. На 3 август тялото му е пренесено в същото Ваханковско гробище в Москва, където е заровен и Другов, за разлика от когото е погребан... “с войнски почести”.

3) СЛЕД ОКТОМВРИЙСКИЯ ПРЕВРАТ ПОВЕЧЕТО ОТ НАШИТЕ АНАРХИСТИ ЗАМИНАВАТ ПО ФРОНТОВЕТЕ И ОСТАВЯТ “народните комисари” ДА СЪЗДАДАТ БЕЗПРЕПЯТСТВЕНО Че-Ка-та И червената армия (С ПОМОЩТА НА ЦАРСКИТЕ ОФИЦЕРИ) С КОИТО, ВЪЗПОЛЗВАЙКИ СЕ ОТ ОРГАНИЗАЦИОННАТА ИМ И ИДЕЙНА НЕМОЩ, БОЛШЕВИКИТЕ ЩЕ ГИ УНИЩОЖАТ!

4) Махно описва в спомените си срещата с Ленин и Троцки в Кремъл, от която си излиза **без да остави зад себе си... трупове им.**

Кронщадци, вместо да атакуват Петроград в който работниците стачкуват срещу болшевишката власт (която един ден щяла да “отмре”) чакат “разстрела си като пьдпъдъци” по образния израз на същия Троцки...

5) Изглежда единствено престоялата 11 години в царските тюрми **Фани КАПЛАН** е разбрала, че в условията на гражданска война изпитаното оръжие на ТЕРОРА трябва да се пусне в ход и спрямо всякакви нови властници. При това на време, както се пее в една възрожденска песен: “Догде е **мъничка змията**, елате да се съберем! С крака да ѝ строшим главата, свободни да се назовем!”

Не твърдя, че навременната ликвидация на болшевишката върхушка можеше да гарантира победата на Социалната революция в Русия, **но обезглавяването на маркс-ленинската хидра можеше да превърне болшевишката партия в безпомощно и объркано стадо.** (Нали сам Троцки в спомените си бе писал, че без Ленин и без него 25-и октомври 1917 година би бил НЕВЪЗМОЖЕН.) Тогава, ако въпреки анархизираната спонтанност и стихия на руските работници, селяни и войници, които принудиха дори марксистът Ленин да прибегне до идеологическите си салто-морталета в “Държавата и Революцията”, ако въпреки всичко претърпяхме неуспех, то каквото и да настъпеше, който и да поемеше властта, нищо не можеше да бъде по-пагубно и по-унищожително за каузата на революцията и за трагичната съдба на революционерите в Русия и в света, отколкото болшевишката диктатура!

6) Нашите испански другари през 1936/37 години също не си бяха извлекли поука от руския опит и забравили, че във време на революция, в едно правителство може “да се влезе” **САМО, ЗА ДА БЪДЕ РАЗСТРЕЛЯНО.**

Ако и третият път, където и когато и да се отвори той, не си припомним заветите на Михаил Александрович Бакунин и сторим същото както болшинството от нашите руски и испански приятели от 1917-а и 1936-а, ние анархистите само ще докажем, че **не сме дорасли до висотата на задачите, които си е поставил анархизмът.**

Георги Константинов